

La força de Catalunya

La independència és la força de Catalunya. Permeteu-me que m'apropriï d'un dels eslògans que apareix, en boca del President Puigdemont, en el vídeo electoral de Junts per Catalunya. No cal dir, l'opció a votar en les eleccions del 28A. I és que és la clau. Només ella ens pot empoderar i fer de la nostra nació una de les més pròsperes i capdavanteres d'Europa i, per extensió, del món.

En aquestes eleccions, des del minut 0, els espanyols han assenyalat qui és l'enemic a abatre. El president Torra i, sobretot, el President Puigdemont. Ningú més. No s'ha esmentat cap altre objectiu. Fet clarament significatiu. Fins i tot, tot un poble espanyol, no uns freakies marginals, no, si no tot un poble, amb famílies senceres, amb la policia local, amb el batlle, socialista, per cert, ha sortit a cremar i afusellar amb munició real un ninot que reproduïa el nostre President. La catalanofòbia feta realitat, en viu i en directe. I l'objectiu a abatre, repeteixo, el President Puigdemont. Unes imatges d'una summa cruesa que reproduïen un escamot d'execució. Això és Espanya. Odi, mort, venjança. Catalanofòbia pura i dura.

Davant d'aquest escenari, a Reagrupament no ens queda altra opció que demanar el vot per Junts per Catalunya, pels candidats d'una llista transversal que hauria volgut ser unitària, però no ha estat possible perquè alguns es deleixen per investir un president espanyol i per contra posen tots els obstacles possibles per tornar a investir el President legítim de Catalunya. Quina vergonya, quin patetisme!

Però no ens hem de deixar caure en aquestes misèries. Ben al contrari. Com al 21D, considerem que ens trobem davant d'un repte i d'una oportunitat. Tornarem a guanyar i no tinc cap mena de dubte que derrotarem els espanyols. Com a demòcrates, els catalans i les catalanes som una potència. No ens espanten, més aviat el contrari,

les eleccions. A l'inrevés, dels qui prediquen l'abstenció, anem a per totes.

Hem viscut al llarg de la campanya una operació de guerra psicològica consistent en crear un escenari on les enquestes ja donaven com a guanyadors dos partits, i s'ha ignorat, atacat, criminalitzat, menyspreat Junts per Catalunya. Ja s'ho trobaran.

Tenim plena confiança en el poble català perquè en formem part. Patim les mateixes necessitats, els mateixos objectius, les mateixes fites. Per això el coneixem. Sabem que els espanyols volen acabar amb nosaltres, i serem nosaltres que acabarem amb ells, que els fotrem fora, si ens volen violentar. Les victòries que hem assolit en els darrers anys empal·lidiran davant la que obtindrem el 28A i també la que assolirem el 26M en les eleccions europees i locals. Serà brutal.

Aquest cicle electoral serà la demostració fefaent que la majoria de Catalunya es refermarà en les urnes a favor de la Independència. Una independència ja votada pel Parlament i que en qualsevol moment es pot reactivar.

En aquest sentit, Reagrupament, com a associació registrada al Consell per la República, com a declaradament partidària del desenvolupament de la República, considera que, passades les eleccions, caldrà implementar la redacció d'una Constitució Catalana amb la participació de la societat civil i els ciutadans. També caldrà bastir un marc judicial, policial, mediàtic, etc. propi que impedeixi l'estat de constant excepcionalitat democràtica al qual ens referíem en l'article del número anterior. No necessitem dels espanyols per esdevenir un poble lliure, fort i segur. Ben al contrari. Quant menys en depenguem, molt millor. Sobretot a partir d'ara, quan el govern espanyol que en surti serà radicalment catalanòfob, sense complexos

Endavant cap a la victòria!

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Coripe

per Josep Felip

PÀGINA 2

Dues dones verinoses

per Teresa Casals

PÀGINA 3

Fals judici

per Pilar Altarriba

PÀGINA 4

Vergonya

per Albert Aragonès

PÀGINA 5

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Coripe

Quan es crema la bandera dels Estats Units d'Amèrica, la senyera, el ninot del *Tio Sam* o la mateixa imatge del rei d'Espanya s'està manifestant de forma extrema el rebuig a una idea, a un règim, a un sistema polític... Quan es passeja en manifestació, crema, dispara amb sanya i s'escarneix per un poble la imatge del President de la Generalitat, aquí hi ha el matis important; amb diners i organització pública de l'Ajuntament, s'institucionalitza l'odi contra el personatge i sobretot contra el que representa, que no és d'altra cosa que tot el poble de Catalunya. El ninot que representava el President Puigdemont anava vestit amb les seves gales de President, no anava amb xandall, portava l'estelada i el llaç groc, dos símbols de llibertat i pau.

L'excusa de l'alcalde de Coripe és que és una tradició declarada festa d'interès turístic nacional, que vol representar l'ajusticiament de Judes -el tradicional matar jueus-. Quan la notícia arribi a Israel..., també estaran contents el jueus.

Coripe va ser un poble on el franquisme s'hi va acarnissar; amb afusellaments, repressió, presó, exili, deportacions..., tot allò que el franquisme dominava amb mestria i on ara un alcalde

socialista no ha dit que potser s'hauria de revisar i directament suprimir aquesta tradició...; el fet de matar jueus, escarnir en processó, cremar la imatge d'una persona, afusellar-la davant d'infants i tot pagat amb diners públics no té justificació ni nom.

Però l'article un cop relatats i valorats els fets de forma indiciària, vol centrar-se en el que hem de fer nosaltres. La meva opinió del que ha passat a Coripe no és res més que la posició extrema, però clara i explícita del que pensa la majoria del poble espanyol respecte de Catalunya; del "a por ellos" generalitzat i suportat pel mateix Rey el tres d'octubre de 2017 a l'escarni -i més que escarni- del President Puigdemont la situació-relació es torna insostenible i sense retorn..., i més si pel mig hi tenim tots els fets de l'1-O i un judici que no qualificarem.

Que cal fer? Doncs fàcil, marxar, divorciar-se. Algú, en una relació personal similar amb la detallada pensa que hi ha una altra opció que no sigui la independència?

El Presidente del Govern *español* quan parla de Catalunya el primer que diu és que el primer que han de fer els catalans per "solucionar" el problema de Catalunya és parlar entre nosaltres i solucionar-nos el "nostre" problema de

convivència. Ja em perdonarà Presidente, el problema no és de convivència entre catalans, el problema, si existeix, és entre catalans i espanyols que viuen a Catalunya i que neguen, com ho nega l'estat i vostè mateix, Presidente, el dret democràtic d'autodeterminació, tot donant com a única solució la resignació i acceptació de tot allò que els espanyols tinguin a bé imposar-nos; des de les seves lleis, com majoria estructurada que són, fins a les befes i els escarnis com els de Coripe, befes i escarnis elevats a Festa de "Interés Turístico Nacional" (Torno a preguntar-me si d'aquesta festa en fan promoció a Israel).

Fa cent anys Ortega parlava de la "*conllevancia*", en fa cent cinquanta Valentí Almirall ja va manifestar, després d'intentar buscar solucions imaginatives, sense trobar-les, que espanyols i catalans no teníem res a veure. Pel camí nosaltres hem intentat de tot..., ells fa dos dies de forma institucional van escarnir, cremar i afusellar el President de la Generalitat -simbòlicament- (en alguna cosa s'ha millorat) no obstant "*Nihil novum sub sole*". Pel demès: A veure com ho fem per fotre el camp d'una punyetera vegada!

Josep Felip

Dues dones verinoses

No he tingut cap interès en seguir els debats que, en la campanya per a les eleccions al Congrés de Madrid, han tingut lloc en les diferents televisions de l'estat. De fet no miro mai, però mai, cap televisió estatal. Ahir, però, vaig voler veure el debat de TV3. Tenia interès a seguir la intervenció de la Laura Borràs. M'agrada molt la Laura. Fa temps que la segueixo en els programes on parlava de llibres, de cultura. És una dona gran i una gran dona. Ahir no em va decebre. Té les idees molt clares i les defensa amb passió, amb intel·ligència i bona educació.

En aquest petit article vull parlar de dues altres dones: la Inés i la Cayetana. Dos estils. Diferents procedències. La mateixa actitud. Cayetana Álvarez de Toledo i Peralta-Ramos, XIII marquesa de Casa Fuerte, 45 anys. Té tres nacionalitats: francesa, argentina i espanyola, diputada per Madrid en la IX i la X legislatura de les Corts Generals, directora de l'àrea internacional de la FAES. Una dona continguda en el gest, suau en les formes i perillósament contundent en el fons. El seu discurs excloent, imperial, autoritari, propi de les dictadures, fa por. El més suau que ens espera als independentistes si ella i els «seus» poden decidir és l'aplicació del 155 a perpetuïtat.

L'altra dona de la que vull parlar és la Inés. Aquesta fa temps que la coneixem. És més jove que la Cayetana, 38 anys, no té sang blava ni

cognoms nobles. És la filla d'en Rufino Arrimadas, ben conegut a Catalunya. És profundament desagradable en el tracte i en el comportament parlamentari. Crec que els seu pas pel Parlament de Catalunya l'ha denigrada, a ella. No la trobarem a faltar. Des del punt de vista de les seves idees polítiques és tan perillosa com la Cayetana, però no tan sofisticada. Les seves formes barroeres, grinyolen en l'àmbit del nostre Parlament. Porta la mentida per bandera. He llegit que s'havia interessat pel noble art de la comèdia, noble si és de qualitat, però amb ella de primera actriu, queda reduïda a una representació en la fira d'un poblet de Salamanca... Si els seus poden governar, sols o en coalició els auguris per als catalans independentistes no seran massa optimistes.

Hi havia una altra dona, la Meritxell Batet, no gaire conseqüent amb els plantejaments, que ella i el seu

partit defensaven no fa gaires anys. L'autodeterminació era en el programa socialista i ara, amb paraules de la cap de llista per Catalunya no és ni legal, ni possible ni desitjable. Quanta coherència!.

Els independentistes no podem perdre de vista el nostre objectiu. Aquestes eleccions les encarem amb el vent contra: el nostre president legítim a l'exili, representants polítics i líders socials a la presó o a l'exili, un judici indigne el resultat del qual es preveu preocupant i sense una candidatura unitària. Malgrat tot això hem de votar. L'independentisme ha de demostrar que no afluixa, que resisteix per poder avançar definitivament. Hem de votar i ens convindria guanyar.

Teresa Casals

Fals judici

Hem estat seguint el judici al Tribunal Suprem, els primers dies amb molta atenció, fins a escoltar-lo a estones, perquè les falses declaracions dels testimonis policials eren tant repetitives, que feien basarda.

Interessants i necessàries varen ser les declaracions dels nostres amics, els acusats. Tots ells van posar l'esperit i les ganes per demostrar la seva innocència, d'allò pel què se'ls acusava i volien explicar en profunditat, com el perquè varen col·laborar tant amb els fets del 20 de Setembre del 2017, com amb la creació de portar a terme, el referèndum del dia 1 d'Octubre.

D'impacte van ser també, les declaracions del Major Trapero, que ens van deixar descol·locats. Vam veure les interioritats de l'alta política que es desenvolupava mesos enrere, tant dins del Govern de la Generalitat, com dins del Govern espanyol.

Les declaracions dels principals caps de la Guardia Civil a Catalunya, digues-li Pérez de los Cobos o en Baena (Tácito a les xarxes), van demostrar que les seves fal·làcies tenien via lliure en aquell Tribunal dirigit pel magistrat Marchena. Més tard, la tropa que va anar a declarar, no eren més que els peons encarregats de mentir una i mil vegades, explicant al Tribunal el relat que els seus caps els hi feien dir.

Al voltant de cinc-cents policies nacionals i guàrdies civils cridats per l'acusació i, pel cap baix nou mesos per

finalitzar el judici, ens sembla una comèdia barata del sainet espanyol, si no fos perquè està en joc la sentència final del jutge Marchena i els seus acòlits del Tribunal Suprem. Què pretenen aquests magistrats escollits a dit per l'alta judicatura? Fer un judici just? NO. Només volen quedar bé davant dels Tribunals europeus i internacionals i poder demostrar que ells són també demòcrates. Però se'ls veu el llautó per totes bandes. Interrompent a les defenses dels acusats, deixant via lliure a les mentides dels policies i guàrdies civils, no volen ensenyar els vídeos dels fets ocorreguts, tant el 20-S com l'1-Oct, i no volen fer un cara a cara entre el Major Trapero i Pérez de los Cobos.

El resultat final no el sabem. El TS l'està cuinant a mesura que passen els mesos, i fora d'aquest Tribunal, la política continua el seu camí.

El que sí sabem és que els nostres polítics a l'exili o empresonats, són el cap de turc amb que volen castigar als catalans, a tots, i sobretot als independentistes. L'Estat espanyol se sent fort, amb diners i amb un Govern central que els apuntala. Però no compten en que els catalans i catalanes, estem acostumats a resistir, a perseverar, sobre tot quan ens acompanya el sentit del deure, i encara més quan representa la llibertat del nostre Poble i la seva Independència.

Barcelona, 22 abril 2019

Pilar Altarriba

Vergonya

Vergonya és que en Sandro Rosell s'hagi passat gairebé dos anys en presó preventiva, i l'hagin acabat absolut, i no passa res. Vergonya és que la jutgessa que va dur la instrucció és la Carmen Lamela, la mateixa que ha dut en bona part la instrucció de la causa en contra dels nostres presos polítics i exiliats. I vergonya, encara més grossa, és que no passarà absolutament res. En Sandro Rosell, durant aquests dos anys, tal com va dir el seu advocat, l'Andres Maluenda, ha tingut retinguts com a fiança, vint milions d'euros a l'Audiència Nacional. Amb els interessos d'aquests diners, durant dos anys, s'hagués pogut pagar una bona part de la fiança que ara reclama el jutjat d'instrucció número 13 de Barcelona i que molts hem col·laborat en la Caixa de la Solidaritat, una altre gran vergonya la quantitat que reclama aquest jutjat, Vergonya és que Espanya sigui la quarta per la cua en valoració de la seva justícia tal com ha dit la Comissió Europea, i, en plena campanya electoral, cap partit espanyol ha fet referència, és clar, ells son els beneficiats de tota aquesta desconfiança general en la justícia espanyola. I això que és una enquesta a nivell estatal, no català... Davant de Croàcia, Eslovàquia

i Bulgària I, reitero, la vergonya més gran, és que sabent tot això no passi res!. Vergonya és que el paiasso i regidor per Sant Joan de Vilatorrada, en Jordi Pesarrodona, hagi estat processat per un delictes d'odi, al posar-se al costat d'un guàrdia civil amb el nas de pallasso, i que el fets de Coripe, afusellament i crema d'un ninot del MHP Carles Puigdemont, siguin folclore espanyol. Vergonya és que la Tamara i l'Adrià Carrasco, per el sol fet d'haver fet un àudio on cridava a la vaga general, i en l'escorcoll de casa seva es va trobar unes caretes, hagin estat processats per terrorisme, i, a hores d'ara, encara se la prohibeixi sortir de Viladecans a la Tamara i en Adrià s'hagi hagut d'exiliar, quan en Jimenez Losantos, en una ràdio pública, deia que

s'havien de fer atemptats a l'Alemanya, per el sol fet de que van deixar lliure en MHP President Puigdemont, ja que no van trobar cap indicati de delictes els jutges alemanys. Vergonya és que el foto-periodista Jordi Borràs pugui ser agredit al mig del carrer al crit de Viva España per un Policia Nacional, ensenyant la placa i no passi absolutament res!!!!. El cas d'en Jordi Perelló, mecànic de Reus, acusat d'un delictes d'odi per no voler arreglar el cotxe d'una Policia Nacional. I molts d'altres. No sé vosaltres, però jo cada cop estic més fart e indignat d'aguantar tota aquesta merda, per dir-ho clarament. La única solució és la que hem dit sempre a Reagrupament, la mateixa. la Independència. Aquesta ens deslliurarà de tot això. La Independència és l'únic camí per que no haguem d'aguantar totes aquestes barbàries e injustícies. Per allunyar-nos de tota aquesta inmundicia de justícia espanyola, per dir-ho d'alguna manera, ho de justícia. Quan més temps triguem en implementar la Independència proclamada, més patirem totes aquestes injustícies.

Albert Aragonès

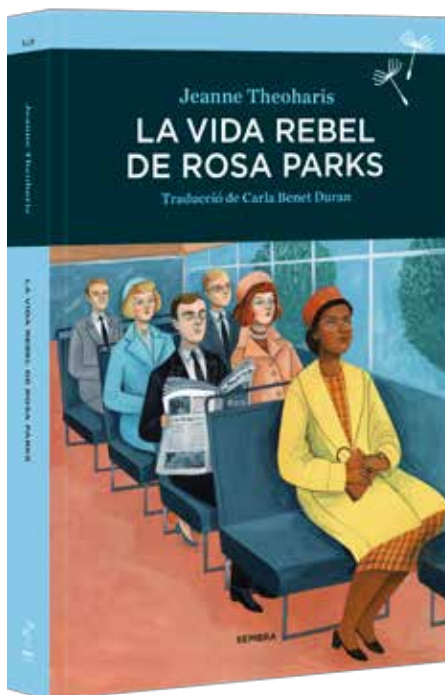
Rosa Parks, una rebel·lia valenta, treballada i eficaç

Jeanne Theoharis, *La vida rebel de Rosa Parks*, traducció de Carla Benet, Barcelona: Sembra Llibres, 2018

«1 de desembre de 1955, Montgomery, capital de l'Estat d'Alabama i primera capital dels Estats confederats; una senyora de mitjana edat, afroamericana, puja a l'autobús després de la feina, s'asseu en un seient reservat per a blancs i, tot i la insistència del conductor, rebutja cedir el seu lloc a un home blanc. Ho fa amb tranquil·litat, però amb fermesa, i rebat al conductor que tingui obligació de fer-ho ja que no hi ha altres llocs lliures. Com és ben sabut, acabarà detinguda per la policia. La història oficial diu que aquell gest d'aquell dia va capgirar la història i va fer engegar un boicot de la població negra en protesta pel sistema de segregació racial que, a la pràctica, governava la societat i la vida quotidiana als Estats Units en aquells anys. Jeanne Theoharis, autora d'aquesta rigorosa biografia sobre Rosa Parks matisa que fos així i que el gest de la senyora Parks fos tan casual com sovint s'ha dit:

De fet, la concepció popular de Parks com a heroïna accidental o angelical no té en compte els anys de reunir coratge, fortalesa i unitat popular, que després li permeteren negar-se a cedir el seient. (p. 107)

Cal celebrar que Sembra Llibres hagi publicat a finals del 2018 la versió catalana d'aquest llibre, a càrrec de Carla Benet, ja que incorpora a la nostra llengua una interessant biografia d'una gran lluitadora pels drets civils. Perquè la senyora Parks fou una activista amb una llarga i conscient trajectòria des de molt abans del dia de l'autobús i també amb posterioritat. Theoharis

posa molt d'èmfasi a remarcar les nombroses activitats, campanyes i accions de tota mena en què es va implicar Parks i no dubta a donar la veu a la protagonista mateixa, que va escriure unes memòries, sobre per què va decidir mantenir-se ferma al seient de l'autobús:

«La gent sempre diu que no vaig deixar el seient perquè estava cansada, però això no és veritat. No estava cansada físicament, o no ho estava més del que era normal al final d'un dia de feina... No, de l'únic que estava cansada, era de sotmetre'm.» (p. 139)

Aquesta publicació és especialment oportuna entre nosaltres, ja que, precisament aquests dies de campanyes electorals diverses, és ben viu el debat sobre com cal lluitar contra la repressió. Al llibre de Theoharis apareixen des de les discrepàncies entre diversos grups del moviment dessegracionista, incloent el lament per la seva manca d'unitat, fins als partidaris de vies graduals que defugen l'enfrontament directe contra l'*statu quo*. O també hi trobem frases com la que pronuncia un tal reverend French:

«No van detenir només la senyora Rosa Parks, sinó que totes les persones negres de Montgomery es van sentir detingudes» (p. 157). No els sona tot això?

Probablement el llibre de Theoharis no sigui la biografia definitiva de la senyora Parks perquè, com explica l'autora mateixa, fins fa poc no s'ha pogut accedir, de forma íntegra, al fons documental de l'activista, a causa dels habituals embolics d'herències. En qualsevol cas, tot i que, en ocasions, l'obra llisqui cap a un biaix força acadèmic, la seva lectura és amena i plena de vitalitat. El lector quedarà impactat en conèixer la vinculació entre Rosa Parks i Martin Luther King. Resulten contundents les paraules d'Edgar Daniel Nixon, un dels companys de lluita de Parks:

Nixon, tanmateix, sempre recordava a la gent que «si la senyora Parks s'hagués aixecat i hagués donat el seient a aquell blanquet, mai no hauríeu sentir parlar del reverend King». (p. 169)

Justament, poc després de l'acció de Parks, el Dr. King havia arribat a Montgomery, com a jove pastor d'una congregació i una de les seves primeres campanyes polítiques fou el boicot al transport públic a la capital d'Alabama.

Tampoc no es tracta pas d'anar a buscar a la vida de Rosa Parks un manual de bones pràctiques per a la revolució o la rebel·lió, com es diu ara. Ara bé, sí que va bé amarar-se del seu esperit combatiu, determinat, ferm i recordar que l'únic que cansa de debò és la submissió. En paraules de Parks: «Si no em resisteixo que em maltractin, em passaré la resta de la vida maltractada.» Sens dubte, la resistència al maltractament que va exercir l'activista va constituir un acte de rebel·lia, però no fou un acte isolat, sinó una mostra de tota una vida de lluita valenta, treballada i eficaç a favor de la llibertat i els drets civils.